

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 maja 2020 r.,
sprawy **D. O.**
skazanego z art. 288 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt IV Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 8 stycznia 2018 r., sygn. akt II K (...),

postanowił

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G., Kancelaria
Adwokacka w K. kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100)
zł za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 8 stycznia 2018 r., II K (...) uznał D. O. za winnego tego, że w dniu 18 maja 2016 r. w K. dokonał uszkodzenia pojazdu marki O. o numerze rejestracyjnym (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej i wgniecenie powłoki blacharskiej pokrywy silnika, rozbicie dwóch reflektorów przednich, rozbicie lusterka lewego, powodując tym szkodę w wysokości 6415,81

złotych na rzecz C. S.A. V. z/s w W. i B. O, i na podstawie art. 288 § 1 k.k. skazał oskarżonego na 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje złożyli: obrońca oskarżonego i prokurator.

Obrońca zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przypisanego czynu, mimo że brak jest dowodów jego sprawstwa i winy, po czym wniósł o jego uniewinnienie albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator zarzucił m.in. „obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie orzeczenia względem oskarżonego D. O. na rzecz C. S.A. V. siedzibą w W. obowiązku naprawienia szkody w wysokości 6.415,81 złotych, w sytuacji, w której wobec naprawienia przez wskazaną spółkę wyrządzonej w dniu 18 maja 2016 roku przez D. O. szkody, jak również wobec złożenia przez C. S.A. V. z siedzibą w W. wniosku o uznanie za pokrzywdzonego oraz naprawienie szkody, jej orzeczenie było na gruncie art. 46 § 1 k.k. obligatoryjne.”

Skarżący wniósł o zmianę wyroku przez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. od oskarżonego na rzecz ubezpieczyciela kwoty 6.415,81 zł

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2018 r., IV Ka (...), Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony wyrok m. in. w ten sposób, że dodał punkt o brzmieniu: „na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. O. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzanej przestępstwem przypisanym w pkt I wyroku poprzez zapłatę na rzecz C. TU. S. A. V. z siedzibą w W. kwoty 6.415,81 zł (sześć tysięcy czterysta piętnaście złotych i 81/00) zł”.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił :

„1) rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu zawartego w apelacji obrońcy skazanego, a w konsekwencji:

rażące naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 46 § 1 ustawy z dnia 06.06.1997 r. kodeks karny (dalej „kk”), poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji braku podstaw do jego zastosowania.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd zarzutów kasacji wskazanych w punkcie 1 powyżej (...):

2) rażące naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 46 § 1 kk w zw. z art. 51 §1 k.p.k., polegające na przyjęciu przez Sąd II instancji, iż w stanie faktycznym sprawy zaszczyły przesłanki obligatoryjnego orzeczenia wobec skazanego środka kompensacyjnego, tj. przyjęciu, że pokrzywdzony C. TU S.A. V. złożył wniosek o orzeczenie środka kompensacyjnego, o którym mowa w art. 46 §1 kk, w sytuacji gdy złożenie takiego wniosku nie zostało prawidłowo udokumentowane.”

Obrońca w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioskowi prokuratora nie można odmówić słuszności.

W kasacji w rzeczywistości sformułowano dwa zarzuty.

Pierwszy, to naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., przez nienależyte rozważanie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, co wynika jednak dopiero z uzasadnienia kasacji. Argumentacja tam zawarta jest jednak chybiona. Sąd odwoławczy nie tylko odwołał się do oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, wskazującej na sprawstwo oskarżonego (s. 5 – 6 i 9 jego motywów), ale również podał, dlaczego trafne jest rozstrzygnięcie Sądu I instancji (zob. s. 10 uzasadnienia Sądu Okręgowego). Bezpodstawny zatem jest zarzut naruszenia art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. Nie jest zadaniem Sądu kasacyjnego ponowne ocenianie dowodów do czego faktycznie dąży kasacja, skoro nie stwierdzono zarzucanych uchybień.

Drugi zarzut wytyka naruszenie prawa materialnego w postaci art. 46 § 1 k.k. Zarzut ten jest niezasadny dlatego, że w istocie w kasacji nie kwestionuje się prawa ubezpieczyciela do odszkodowania, czyli faktu, że pokrył on szkodę, a zatem uprawnienia wynikającego z art. 49 § 3 k.p.k., lecz podnosi się brak umocowania osoby wskazanej na k. 111 (kopia – k. 101) do występowania w imieniu ubezpieczyciela. Rzeczywiście, brak jest pełnomocnictwa do działania w imieniu

ubezpieczyciela tej właśnie osoby. Doszło zatem do rażącego naruszenia, ale art. 51 § 2 k.p.k. Skarżący nie wykazał jednak, że mogło ono mieć istotny wpływ na treść wyroku. Jak wspomniano, faktem niewątpliwym jest pokrycie szkody przez ubezpieczyciela (C. S.A.). Istniała więc podstawa do świadczenia kompensacyjnego na podstawie art. 46 § 1 k.k. Niepewność co do umocowania osoby wskazanej na k. 111 mogła skutkować orzeczeniem obowiązku naprawienia szkody z tej samej podstawy prawnej (fakultatywnie), bez potrzeby weryfikacji pełnomocnictwa. Po przesądzeniu sprawstwa i winy oskarżonego, a więc uchyleniu wyroku jedynie w części dotyczącej orzeczenia wydanego na podstawie art. 46 § 1 k.k. (jak żądał skarżący), Sąd odwoławczy wezwałby tylko do przedstawienia dokumentu umocowania do dochodzenia roszczenia w imieniu ubezpieczyciela. Po uzupełnieniu tego braku Sąd zobligowany byłby do ponownego orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz ubezpieczyciela na tej samej podstawie – z art. 46 § 1 k.k.

Z wszystkich przytoczonych wyżej względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.